

T. G. Carpenter, The NationalFile: Spojené štáty a nekonečná studená vojna s Ruskom

- CZ24 News | 20. července 2023

USA/RUSKO/UKRAJINA: Čoraz viac sa špekuluje o tom, ako by sa mohla nakoniec skončiť rusko-ukrajinská vojna. Silnými možnosťami sú tri konkurenčné scenáre.

Najpravdepodobnejším výsledkom je definitívne ruské víťazstvo [po napínavom, krvavom boji](#) , ktorý trvá ešte niekoľko rokov. Ako sa čas vlečie, väčšia populácia a armáda Ruska budú v boji poskytovať stále väčšie výhody, a to aj napriek ťažkopádnej a neefektívnej povahe kremelských síl.

Druhým najpravdepodobnejším výsledkom je [zmrazený konflikt](#) zhruba pozdĺž súčasných bojových línií. Boje by sa skončili skôr prímerím ako formálnou mierovou zmluvou a odrážali by vyčerpanie na strane Ukrajiny aj Ruska. Takéto zmrazené konflikty už existujú na miestach, ako je Kašmír, Cyprus a predovšetkým Kórea.

Najmenej pravdepodobným výsledkom by bolo definitívne víťazstvo Ukrajiny vzhľadom na dlhodobé logistické výhody Ruska. Žiaľ, Washington aj NATO prijali tento nereálny cieľ, [prisľúbili pokračujúcu vojenskú podporu Západu](#) a povzbudili Kyjev, aby zostal v kurze, bez ohľadu na rastúce náklady na krv a poklady pre ukrajinský ľud.

Bez ohľadu na to, ako sa vojna napokon skončí, zdá sa, že Bidenova administratíva a jej partneri v NATO venovali prekvapivo málo pozornosti tomu, ako bude – alebo by mal – vyzeráť povojnový vzťah Západu s Moskvou. **Robert E. Hunter** , bývalý veľvyslanec USA pri NATO, sa vo [svojom nedávnom článku](#) v Responsible Statecraft dotkol jedného dôležitého aspektu.

Tvrdil, že na summite NATO v roku 2023 treba diskutovať o dôležitejších otázkach, než sú aspirácie Ukrajiny na členstvo v NATO. “Z dlhodobého hľadiska je dôležitejšia otázka, ktorá sa vo Vilniuse neobjaví: akú úlohu môže Rusko zohrávať v európskej bezpečnosti po skončení vojny.”

Hunter poukazuje na zásadnú realitu, že „pokiaľ sa Rusko nerozpadne, niekedy v budúcnosti sa s ním bude musieť zaobchádzať ako s obrodenu veľmocou, ktorá bude pod akýmkoľvek vodcom presadzovať to, čo Rusko považuje za svoje legitímne záujmy. (Oslabené Rusko už napáda záujmy Západu na Blízkom východe a inde.) Medzi európske záujmy Ruska patrí nemať pred dverami konkurenčnú vojenskú alianciu.“ Žiaľ,

v Spojených štátoch sa rýchlo vytvára konsenzus, zjavne zdieľaný s Bidenovou administratívou, že nová konfrontácia studenej vojny s Ruskom je nevyhnutná, bez ohľadu na riziká, nebezpečenstvá a dlhovekosť

[Napriek občasnej zmierlivej rétorike Spojené štáty už od prvých rokov vlády Billa Clintona](#) presadzovali politiku obmedzovania a ponížovania Ruska . Rozhodnutie rozšíriť NATO do východnej Európy – s konečným cieľom začleniť Ukrajinu do aliancie, napriek vehementným námietkam a varovaniam Ruska, že Západ prekračuje jasne červené čiary ohrozujúce ich kľúčové bezpečnostné záujmy – bolo najprovokatívnejšou politikou.

Ale boli aj iní. Ďalším bol vojenský zásah NATO na Balkáne proti dlhoročnému spojencovi Ruska, Srbsku. Ukončenie [dohôd o kontrole zbrojenia](#) dôležitých pre Moskvu, najmä Zmluvy o jadrových

silách stredného doletu (INF) a Dohody o otvorenom nebi, boli ďalšími prejavmi nepriateľstva a pohrdania Ruskom.

Rozsah nevraživosti USA a NATO vzrástol v roku 2014 po tom, čo Moskva obsadila Krym ako odvetu za zasahovanie Západu do Ukrajiny s cieľom pomôcť zosadiť zvoleného proruského prezidenta krajiny. Washington a jeho európski spojenci uvalili na Rusko celý rad ekonomických sankcií. Po rozsiahlejšej ruskej invázii vo februári 2022 boli uvalené nové, oveľa náročnejšie sankcie.

Medzi Západom a Ruskom teraz existuje plnohodnotná nová studená vojna, ktorej koniec je v nedohľadne.

Na začiatku rusko-ukrajinského konfliktu **minister obrany Lloyd Austin** priznal, že cieľom Washingtonu bolo [natrvalo oslabiť Rusko](#) . Iní predstavitelia Bidenovej administratívy, vrátane samotného prezidenta, naznačili, že nemôže dôjsť ani k obmedzenému zblíženiu, pokiaľ [zostane pri moci Vladimir Putin](#) .

Nič však nenasvedčuje tomu, že by buď Spojené štáty, alebo zúrivo protiruské vlády vo východoeurópskych členoch NATO ustúpili, aj keby sa v Kremli objavilo nové politické vedenie. Namiesto toho, ako poznamenáva Hunter, sa zdá, že tvrdý a nekompromisný postoj voči Rusku je čoraz viac zakorenený.

Je ťažké nájsť čo i len náznaky, a už vôbec nie jednoznačné vyhlásenia z hlavných miest NATO o tom, ktoré sankcie budú zrušené a kedy, ak by bola podpísaná mierová dohoda ukončujúca rusko-ukrajinskú vojnu. Zamrznutý konflikt spôsobuje, že podstatné a rýchle zrušenie sankcií je ešte menej pravdepodobné.

Aj keby Bidenova administratíva chcela zmeniť kurz a prijať zmierlivejšiu stratégiu voči Moskve, je otázne, či by zástancovia tvrdej línie v Kongrese alebo vo viacerých krajinách NATO prijali takýto krok. Namiesto toho sa zdá, že majú sklon tlačiť na Washington, aby prijal kurz, ktorý by sa viac podobal politike, ktorú americkí lídri presadzovali desaťročia voči takým darebáckym štátom ako Severná Kórea, Kuba a Irán.

Ale snažiť sa izolovať Rusko takýmto spôsobom by bolo [ešte márnejšie a potenciálne katastrofálne](#) . Severná Kórea a Kuba sú malé, chudobné krajiny. Dokonca aj Irán je stredne veľká veľmoc s obmedzeným vplyvom.

Rusko je však významným globálnym ekonomickým hráčom a vlastní najväčší jadrový arzenál na svete. Pokus NATO získať zvyšok sveta, aby izoloval Rusko a pomohol Ukrajine, [stroskotal](#) . Hľadanie globálnej jednoty pre takýto nepriateľský prístup po skončení ukrajinskej vojny by bolo na celom „globálnom juhu“ privítané s posmechom.

Robert Hunter má pravdu v tom, že Rusko je základným hráčom v akomkoľvek stabilnom európskom bezpečnostnom systéme a po skončení vojny sa musí znovu integrovať. Význam Ruska je však ešte väčší ako to, čo opisuje Hunter. Krajina je kľúčovým faktorom v globálnom hospodárskom a bezpečnostnom systéme. Pokračovať v predĺženej studenej vojne proti Moskve je nepraktické a potenciálne katastrofálne. Bidenova administratíva musí urobiť zásadnú úpravu kurzu pre obdobie po vojne na Ukrajine.

Ted Galen Carpenter

O autorovi: Ted Galen Carpenter je vedúcim pracovníkom Libertariánskeho inštitútu a vedúcim pracovníkom Inštitútu Randolpha Bournu. Počas 37-ročnej kariéry v Cato Institute pôsobil Dr. Carpenter aj na rôznych pozíciách v politike. Je autorom trinástich kníh a viac ako 1200 článkov o

medzinárodných záležitostiach a hrozbe, ktorú štát národnej bezpečnosti USA predstavuje pre mier a občianske slobody doma i vo svete. Najnovšia kniha Dr. Carpentera je „Nespoľahlivý strážny pes: spravodajské médiá a zahraničná politika USA“ (2022).

AUTOR: Ted Galen Carpenter

ZDROJ: The NationalFile

Překlad: S.S.